

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **Y. L.**, zastoupené Mgr. Lilianou Vochalovou, advokátkou se sídlem nám. I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 9. 2006, č. j. OAM-1134/LE-05-05-2006, ve věci mezinárodní ochrany, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 3 Az 72/2006 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo řízení o jí podané žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 25. 9. 2006, č. j. OAM-1134/LE-05-05-2006, zastaveno. Žalobou napadeným rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, jako zjevně nedůvodná.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, na www.nssoud.cz, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Podle tohoto usnesení je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje, v mezích přijatelnosti, v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje zákonný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., přičemž úvodem svého podání konstatuje, že městský soud zastavil řízení z toho důvodu, že v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neoprávněně vstoupila na území jiného státu. Svým postupem však soud podle jejího mínění nedostál své povinnosti poskytnout stěžovatelce ochranu, která jí podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod náleží (článek 36 Listiny základních práv a svobod, na který stěžovatelka odkazuje, je pak v kasační stížnosti doslova citován). Závěrem stěžovatelka již jen navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně na tomto místě považuje za vhodné zdůraznit, že ačkoli odkaz stěžovatelky na Listinu základních práv a svobod (dále jen „Listina“) je v kasační stížnosti bez dalšího doplnění doslovnou citací znění čl. 36 Listiny, tj. bez dalšího upřesnění a rozvedení důvodů, z jakých stěžovatelka shledává dotčení svých základních práv a svobod shora specifikovaným usnesením soudu, dovodil kasační soud z obsahu podání, že tento zásah do základních práv a svobod vidí stěžovatelka v samotném faktu, že řízení o soudním přezkumu rozhodnutí správního orgánu bylo zastaveno (a její žaloba nebyla meritorně projednána), a dovolává se proto ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., čímž namítá nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení.

K tomu je třeba podotknout, že ani ústavně zaručené právo na soudní ochranu není zcela bezbřehé. Čl. 4 odst. 2 Listiny v obecné rovině stanoví, že „*Meze základních práv a svobod mohou být za podmínek stanovených Listinou upraveny pouze zákonem*“. Čl. 4 odst. 4 Listiny (tzv. „*meze mezi*“) pak ukládá, že při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu.

Tyto meze ústavně chráněných práv a svobod, pokud jde konkrétně o soudní přezkum rozhodnutí orgánů veřejné správy, jsou navíc také dány samotnou Listinou (čl. 36 odst. 2, věta první, *in fine*, zní: „*Kdo tvrdí, že byl ve svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak*“... k tomu srov. např. nález Ústavního soudu Pl. ÚS 8/99 ze dne 3. 11. 1999, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>).

Meze základních práv a svobod jsou tak primárně dány jednotlivými zákony, které jsou ze strany orgánů veřejné moci aplikovány. V souzené věci se jedná o použití ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu, které stanoví, že soud řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti ze spisového materiálu spisu ověřil, že stěžovatelka se v průběhu řízení, konkrétně dne 28. 11. 2006 (tj. po podání správní žaloby – tato byla podána dne 2. 10. 2006), spolu s dalšími čtyřmi státními příslušníky České lidové republiky svévolně vzdálila z pobytového střediska v Kostelci nad Orlicí, ilegálně překročila státní hranici s Rakouskem, kde byla později zadržena rakouskou policií u města Hollabrunn. Po umístění do tamního tábora pak požádala dne 29. 11. 2006 o azyl i v Rakousku. Dne 9. 2. 2007 však byla navracena do České republiky, která je dle Nařízení Rady ES č. 343/2003 k projednání žádosti stěžovatelky o mezinárodní ochranu příslušná. Následně bylo Policií ČR podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky z České republiky (rozhodnutí ze dne 9. 2. 2007, č. j. SCPP-10-11/BR-9-SV-2007, založeno na č. l. 37 soudního spisu).

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany neuváděla žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany ve smyslu § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, městský soud použitím ustanovení § 33 písm. c) zákona o azylu dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu do ústavně zaručených základních práv a svobod stěžovatelky nikterak nezasáhl.

Otázkou zastavení řízení pro neoprávněný vstup žadatele o mezinárodní ochranu na území jiného státu v průběhu správního řízení se ostatně Nejvyšší správní soud již dříve ve své rozhodovací činnosti zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 Azs 165/2004 - 54, nebo v rozsudku ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 Azs 94/2004 - 56, obě rozhodnutí dostupná na www.nssoud.cz. Totéž analogicky platí s ohledem na znění ust. § 33 písm. c) zákona o azylu pro řízení soudní.

Ze shora uvedeného vyplývá, že ustálená a jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Proto ji posoudil ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. jako nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatelka ve svém podání navrhl, aby soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je vybavena odkladným účinkem *ex lege* (ustanovení § 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu